

POLÍTICA ANTINARCÒTICS PER A L'EXPANSIÓ ECONÒMICA I DOMINACIÓ IMPERIAL

Tribunal Dignitat, Sobirania, Pau contra la guerra

04/07/2010

www.nodo50.org/ceprid

Durant l'evolució històrica de la humanitat, els imperis sempre van recórrer a les guerres i a l'explotació econòmica per incrementar el seu poder i dominar als pobles. Tots els imperis que han existit en el món, per justificar la seva existència, han tingut enemics a qui combatre i quan els han aniquilat, han creat nous enemics o han inventat fantasmes per sembrar pors col·lectives.

Estats Units, en la seva fase imperial, no ha pogut o no ha volgut escapar d'aquest procés que acaba destruint als imperis, i així ha hagut de crear nous enemics i nous fantasmes als qui combatre. Acabada la "guerra freda", desaparegut el fantasma del comunisme, va crear el bufó del narcotràfic i va dissenyar diferents polítiques antinarcòtics amb clars objectius geopolítics que els permetia l'expansió de l'economia, el control social, polític i cultural i la ulterior dominació imperial dels pobles de la terra, inclosos els seus aliats europeus i asiàtics.

Les guerres imperials han estat desfermades per Estats Units, per satisfer les seves ànsies de poder i dominació. A més, han servit com a fonts restauradores de l'economia capitalista en crisi permanent que, per pal·liar-la, quasi de forma prioritària, han recorregut a una sèrie de negocis il·lícits com el tràfic d'armes i el narcotràfic internacional. És en el narcotràfic que Estats Units té una de les seves millors fonts per a l'obtenció de recursos econòmics frescos i bilionaris, ja sigui a través del mercat de drogues il·lícites o mitjançant el blanqueig de diners.

La injustificada i indigna invasió militar d'Estats Units a Iraq li va servir per apoderar-se il·lícita i immoralment de la segona reserva mundial d'hidrocarburs. No li ha importat que morissin més d'un milió d'iraquians, milers de soldats estadunidencs i més de cent mil soldats ferits que van quedar en l'absoluta minusvalia.

Estats Units i la seva doble moral és un paradigma de cinisme cruel. "A l'ampar de la guerra, Afganistan sembla que s'ha convertit en el major productor d'opi mundial, una tendència que venia de temps enllà, però que, des de fa anys, s'ha consolidat d'una forma quasi inqüestionable.

Ara mateix subministra un rotund 92 per cent de la droga disponible en el mercat, realitat que aclareix molts dubtes sobre la seva importància a nivell global i l'equipara, per la seva transcendència en el narcotràfic, a països com Colòmbia. El que es tradueix de la següent forma: dels 10.700 milions de dòlars del Producte Interior Brut d'Afganistan, com explica en un informe Iñigo Febrel Benlloch, més de 4 mil milions de dòlars, provenen directament d'aquest negoci, assenyala el periodista Javier Ors.

S'ha de recordar que a l'any 2001, abans de la invasió d'Estats Units i la OTAN a Afganistan, sota l'administració dels talibans, la producció d'opi, que és la matèria prima

per la obtenció d'heroïna, es va reduir a 185 tones.

El periodista Manuel Navarro Escobedo, sostenia que des de la invasió i ocupació d'Estats Units al desembre de 2001, Afganistan va incrementar els seus cultius de rosella, de la qual s'extrau l'opi, que genera prop del 92 per cent de la producció mundial d'heroïna. La xifra es tradueix en més de 8 mil 500 tones de l'adormidora. Deu quilos són equivalents a un d'heroïna. Aquesta droga manté a aquest país islàmic centre-asiàtica en el primer lloc de drogues del planeta.

Ara, per l'administració de Kabul, aquest opiàcid representa un ingrés d'uns 3 mil 500 milions de dòlars anuals, equivalents a un terç de l'economia total d'aquesta atribolada i martiritzada nació. Però en termes globals, aquestes roselles cultivades abasteixen un mercat de 65 mil milions de dòlars en heroïna i opi, que arriba a 15 milions d'addictes i mata unes 100 mil persones anualment. Això figura en un informe intítulat Adicció, crim i insurgència: l'amenaça transnacional de l'opi afganès, elaborat per la Oficina de les Nacions Unides Contra la Droga i el Delicte (UNODC, per les seves sigles en anglès).

El director executiu de la UNODC, Antonio María Costa, assegura que les causes principals d'aquest creixent narcotràfic són la corrupció i l'arbitrarietat que regnen a Afganistan, així com les fronteres descontrolades. Les autoritats afganeses només intercepten el 2 per cent de tots els opiàcids que es produeixen al país, a diferència d'Amèrica del Sud, on es confisca el 36 per cent de tota la cocaïna de la regió.

Costa assevera que la línia fronterera entre Afganistan i Pakistan constitueix la major zona de lliure comerç del món per tot el que sigui il·lícit, des de drogues, armes, precursors químics i equips per fabricar bombes, fins a tràfic d'éssers humans. El document elogia la tasca de les autoritats iranianses en el combat contra els traficants i la gran infraestructura creada amb aquest propòsit per tot el seu límit geogràfic oriental. Iran captura el 20 per cent de l'opi que viatja pel seu territori, mentre que Pakistan en decomissa el 17 per cent; Rússia, el 4 per cent; altres països d'Àsia Central, 5 per cent, i Bulgària, Grècia i Romania, membres de la Unió Europea, no assoleixen el 2 per cent.

El valor d'aquesta heroïna s'incrementa amb cada encreuament de fronteres, d'uns 3 dòlars al gram a Kabul a més de 100 dòlars als carrers de Londres, Milà o Moscou. Europa consumeix el 19 per cent de l'opi del món; Rússia i Iran arriben a un 15 per cent cadascú; Xina, 12 per cent; la Índia, 7 per cent; Pakistan, Àfrica i Estats Units, 6 per cent cadascú, sosté el reportatge de la Organització de les Nacions Unides.

Però aquesta estimació va contrastar amb l'apreciació del cap del règim afganès, Hamid Karzai, qui va asseverar que "l'opi constitueix una economia real i que moltes persones en depenen, per la qual cosa tardarà temps en desenvolupar alternatives". Karzai va assegurar que "seria ingenu pensar que aquesta eradicació dels cultius costaria poc temps i va anunciar que la mateixa pot durar entre 10 i 15 anys". Precisament, durant el règim taliban (estudiants de l'Alcorà), de 1999 a 2001, es va reduir la sembra, cultiu i producció de l'estupefaent, que va tornar a florir després de la seva sortida del poder per l'agressió dels Estats Units i els seus aliats a aquest territori fronterer amb Pakistan i Iran. Indubtablement, els majors beneficis del comerç d'heroïna i opi són Estats Units i els seus aliats europeus.

D'aquí es dedueix que Afganistan prosseguirà al front de la producció mundial d'heroïnes per llargs anys, mentre que els seus mentors, Estats Units i la Unió Europea, ostentaran similars condicions, tot i que en el comerç, consum i crims vinculats a les drogues vagin

davant dels productors.

El benefici d'EUA

Diversos estudis realitzats per experts en el combat al narcotràfic internacional, coincideixen en determinar que rere el narcotràfic internacional hi ha la intencionalitat d'Estats Units per mantenir i incrementar aquest negoci il·lícit pel seu propi benefici. Avui, sobre la base de proves irrefutables, ningú hauria de dubtar de que els serveis d'espionatge estadounidencs, en especial, la CIA i DEA, intervenen en el negoci del narcotràfic internacional junt a importants empreses, sistemes financers i bancaris del capitalisme mundial amb seu a Estats Units de Nord-amèrica que, d'aquesta manera, exerceix un ferri control polític a les rutes del narcotràfic que a fi de comptes, resulta tan important com el control de les rutes dels oleoductes que transporten hidrocarburs. Sense temor a equivocacions, es pot afirmar que el percentatge major de les utilitats del comerç mundial de les drogues es porta a Estats Units.

La ONU ha fet públic en els seus informes anuals que el cultiu de l'opi a Afganistan va créixer de forma incommensurable i incontrolable des de l'any 2001 en que fou envaiït per Estats Units i la OTAN. Bush deia que "Estats Units és el principal patrocinador d'una enorme operació per alliberar Afganistan de l'opi...", però resulta una amarga ironia que la presència militar estadounidencs hagi servit per restablir, enlloc d'eradicar, el tràfic de drogues. El que l'informe no recull és que el govern Taliban va ser un instrument per posar en marxa un programa d'eradicació de la droga, amb èxit, amb finançament i col·laboració de Nacions Unides. L'Agència de la ONU per les Drogues i el Crim, amb seu a Viena, va estimar que la collita de 2006 va ser d'un 6.100 tones, trenta-tres vegades allò produït al 2001 en època del govern Taliban (un 3.200% d'augment en 5 anys). El cultiu al 2006 ha assolit la xifra rècord de 165.000 hectàrees comparada amb la 104.000 de 2005 i les 7.606 de 2001 de l'era Taliban". Per l'any 2010 s'espera que aquesta xifra hagi augmentat fins a superar la producció de 8 mil tones.

Si bé és cert que la ONU, a través de la UNODOC, sosté que Afganistan subministra al voltant del 92 per cent de l'abastiment mundial d'opi, del qual s'extrau l'heroïna, també és cert que omet "mencionar el fet de que més del 95% dels ingressos generats per aquest lucratiu contraban beneficia als sindicats d'empresaris, al crim organitzat, i a les institucions bancàries i financeres. Un petitíssim percentatge d'aquests beneficis va als camperols i comerciants del país productor. "L'heroïna afganesa es ven als mercats internacionals de narcòtics per cent vegades el preu que obtenen els camperols que el treuen directament de les seves terres", segons assenyalava el propi Departament d'Estat estadounidenc, citat per Voice of America (VOA). D'un quilo d'opi es produeix aproximadament 100 grams d'heroïna (pura). 6.100 tones d'opi poden produir 1.220 tones d'heroïna amb un índex de puresa del 50 per cent. Qui és el major beneficiari d'aquest negoci suculent? La banca capitalista mundial, que està radicada a Estats Units. En un informe especial sobre el tràfic internacional d'heroïna se sosté: "prenent com a base els preus al detall de l'heroïna a Gran Bretanya, els beneficis totals del comerç de drogues afganès serien d'uns 124.400 milions de dòlars, calculats sobre un índex de puresa del 50%. En el cas d'una puresa del 36% i el preu mitjà britànic, el valor en efectiu de les vendes d'heroïna afganesa serien d'uns 194.400 milions de dòlars.

Tot i que aquestes xifres no són estimacions precises, donen la idea de la magnitud d'aquest comerç multimilionari de drogues a l'exterior d'Afganistan. Prenent com a base les primeres xifres que ofereixen una estimació conservadora, el valor en efectiu

d'aquestes vendes, un cop al mercat occidental al per menor, és de més de 120.000 milions de dòlars anuals d'utilitat líquida.

Les drogues, després del petroli i el comerç d'armes, són un negoci molt lucratiu que Estats Units no desitja perdre. Els agents de la CIA són experts en el narcotràfic internacional i en l'il·lícit negoci del contraban d'armes. A més, el sistema bancari-financer estadounidenc és el major beneficiari de la neteja i blanqueig de bilions de dòlars, en tant que milions dels seus ciutadans són víctimes del narcotràfic i altres milions es debaten en la pobresa-misèria i milers de negres, asiàtics i hispans omplen les presons imperials acusats de narcotràfic.

El negoci de les drogues il·lícites és tan gran que el “comerç afganès d'opiàcids (que constitueix el 92% de la producció mundial) suposa una gran part del volum total de vendes mundials de drogues que la ONU estima de l'ordre de 400.000 – 500.000 milions de dòlars. (Douglas Keh, *Drug Money in a Changing World*, Technical document N.º. 4, 1998, Viena INDCP, p.4 Vegi's també, *United Nations Drug Control Program, Report of the International Narcotics Control Board for 1999*, E/INCB/1999/1, United Nations, Viena 1999, p. 49-51, i Richard Lapper, *UN Fears Growth of Heroin Trade*, *Financial Times*, 24 febrer 2000). Per l'any 2010, la magnitud d'aquest negoci s'haurà triplicat, segons càlculs conservadors d'analistes internacionals. El capitalisme mundial liderat per Estats Units, en desesperant crisi, renunciarà a tan suculent negoci? “Afganistan i Colòmbia, ocupades militarment per Estats Units, són les economies amb major producció de drogues del món, i alimenten una florent economia criminal. Són països molt militaritzats on el comerç de la droga està protegit. Està molt documentat que la CIA ha desenvolupat un paper principal en el desenvolupament d'ambdós triangles de la droga: el llatinoamericà i l'asiàtic. El Fons Monetari Internacional estima que el blanqueig de diners a escala mundial es troba entre els 590.000 milions de dòlars i 1 bilion 500.000 milions l'any, el que representa entre un 2 i 5 per cent del PIB mundial (Asian Banker). Una gran part del diner negre, segons estimacions del FMI, està relacionat amb el tràfic de drogues”. Els bilions de dòlars que provenen del comerç mundial de les drogues, segons es prova en diferents documents, permeten l'acumulació de riquesa no sols pel crim organitzat sinó també per l'aparell dels serveis d'espionatge estadounidencs, que cada cop més, es constitueixen en protagonistes en el camp de les finances i de la banca. Aquesta relació ha estat documentada per varis estudis, entre ells els escrits d'Alfred McCoy (*Drug Fallout: The CIA's Forty Year Complicity in the Narcotics Trade*, *The Progressive*) “En altres paraules, les agències d'intel·ligència, les grans empreses, els traficants de drogues i el crim organitzat competeixen pel control estratègic de les rutes de l'heroïna. Una gran part dels multimilionaris beneficis de les drogues estan dipositats en el sistema bancari occidental. La majoria dels grans bancs internacionals i les seves filials als paradisos fiscals estrangers blanquegen enormes quantitats de narcodòlars. El narcotràfic només pot progressar si els principals protagonistes implicats en les drogues tenen “amics polítics en llocs rellevants”. Empreses legals i il·legals es troben cada cop més interrelacionades i la línia divisòria entre “homes de negocis” i delinqüents s'ha difuminat. A la vegada, la relació entre delinqüents, polítics i membres de la direcció dels serveis d'intel·ligència ha corromput les estructures de l'Estat i el paper de les seves institucions, inclòs l'exèrcit”, es llegeix en un informe de YVKE Mundial: Internacionals.

Davant la passivitat i tolerància còmplices d'Estats Units i la OTAN en el control del narcotràfic internacional, s'ha de mencionar que al passat 28 de març de l'any en curs, el Ministeri de Relacions Exteriors de Rússia va acusar a Estats Units de “connivència” amb els productors de drogues d'Afganistan, al rebutjar-se a destruir els cultius de rosella. D'aquesta manera, els funcionaris russos expressen la seva creixent frustració davant la

indisposició de Washington per prendre qualsevol mesura per parar l'enorme producció d'opi afganès, el qual està causant estralls a l'interior de Rússia i d'Euràsia, i que finança als terroristes yihadistes contra Rússia.

La manera de veure l'assumpte dels russos i de Lyndon La Rouche, coincideixen. L'actual política sobre drogues del govern d'Obama a Afganistan està aplanant el camí als terroristes. És pertinent preguntar, quants estadunidencs moriran, com a resultat d'aquesta política? La declaració del Ministeri de Relacions Exteriors rus assenyala que des de febrer, els marines estadunidencs s'han endinsat en la província de Helmand, una de les principals regions productores d'opi d'Afganistan, però li han dit als camperols de la regió que no destruiran els cultius de rosella que es troben a l'estació de floració. "Creiem que tals declaracions són contràries a les decisions preses a les Nacions Unides, i altres fòrums internacionals, sobre els problemes del narcotràfic afganès", diu la declaració del Ministeri de Relacions Exteriors rus donat a conèixer per l'ambaixada a Kabul.

Si els efectius de la OTAN no van a emprendre activitats d'eradicació de cultius de drogues, haurien de donar protecció als afganesos perquè ho facin, diu el comunicat. Ometre l'eradicació de plantacions de rosella "passa per alt el fet de que milers de persones moren per la heroïna... inclús a Afganistan", agrega el comunicat. "La 'commovedora' preocupació pels agricultors afganesos significa realment, si no directament, si certament de forma indirecta una connivència (amb) els productors de droga", assenyala. L'ambaixador rus davant les Nacions Unides, Vitaly Churkin, va dir davant el Consell de Seguretat de la ONU que els comandants estadunidencs i de la OTAN han de treballar en l'eradicació de cultius de rosella. (Michel Chossudovsky. Traduït de l'anglès per La Haine per Felisa Sastre).

Pel que fa al problema de les drogues, el periodista francès Laurent Laniel, en el seu article: *Amèrica Llatina: Mosaic cultural. Repères de culture générale* en espanyol, Ellipses, Paris, 2005 (pp. 389-395), deia: "Per moltes raons, és als Estats Units que el narco llatinoamericà de carn i os deu el seu èxit econòmic i la seva legitimitat social en els països del sud del Ríu Bravo. Tot i l'important auge del consum de substàncies il·lícites a la resta del món, Amèrica Llatina inclosa, des de principis dels anys '90, els Estats Units segueixen sent el mercat nacional de consum de drogues més gran del món, i per consegüent el blanc principal del "narcoexportador" llatí. És el país on es ven la major part del seu "gallo" (marihuana), el seu "perico" (cocaïna) i la seva "chiva" (heroïna). També és dels Estats Units d'on provenen la majoria de les armes que el narco utilitza indiscriminadament, i els béns de consum que alimenten el seu molt ostentador model de vida".

La llei antidrogues i el racisme

El racisme que ha permeat l'aplicació de les lleis antidrogues estadunidencs des que van ser creades a l'últim quart del segle passat i fins el dia d'avui, també participa, encara que sigui de manera indirecta, en el procés de legitimació dels narcos d'Amèrica Llatina. En efecte, en comparació amb el seu pes demogràfic en la població total d'Estats Units del voltant de 300 milions, són pocs els estadunidencs blancs i protestants d'origen anglosaxó, els "WASP", com se'ls designa en anglès, condemnats a penes de presó per delictes relacionats amb les drogues. Al contrari, els estadunidencs negres i els d'origen llatinoamericà constitueixen prop del 60% dels presos per aquests tipus de delictes. Les lleis antidrogues aplicades als Estats Units des de mitjans dels vuitanta, i que el govern

federal intenta generalitzar al món sencer començant per Amèrica Llatina, han transformat aquest país en un dels primers en el món pel número de presos, tan en termes absoluts com relatius al total dels seus habitants. “Avui en dia, als Estats Units, hi ha més homes joves negres sotmesos a una o altra forma de control judicial per delictes relacionats a les drogues que homes negres estudiant a les universitats del país. Ni l'antic govern racista de la Sud-àfrica de l'apartheid havia aconseguit assolir les aclaparadores xifres carceràries estadounidenques”.

Però aquest conflicte, en aparença sense remei, no impedeix les aliances tàctiques, o inclús estratègiques, entre narcos llatins i “justiciers” estadounidencs, quan ambdós troben interessos comuns. Aquest va ser el cas durant la guerra a Nicaragua quan, amb el recolzament de la CIA, els guerrillers de la Contra, que confrontaven al govern sandinista, van finançar una part de la seva lluita amb el tràfic de cocaïna.

Des d'un punt de vista global, es pot dir que el comerç de la droga genera riquesa, mentre que les polítiques neoliberals aplicades per la major part dels governs llatinoamericans des de la crisi del deute als anys 80, sota la pressió del Fons Monetari Internacional (FMI) i del Banc Mundial (BM), han estès la pobresa al concentrar la riquesa en les mans de petits grups oligàrquics. Però s'ha de matisar aquesta oposició entre un narcotràfic pròdig i un neoliberalisme empobridor. Ja que si una part del 'narcomaná' permet a certs sectors, sobretot rurals, salvar-se de la completa indigència, la major part es queda concentrada entre les mans dels “capos” del narcotràfic, les dels seus socis en el comerç legal i la banca, i la dels seus protectors polítics. A nivell macroeconòmic, un cop que la neteja de diners a Estats Units, Amèrica Llatina, Europa o en els paradisos fiscals els han donat una façana de respectabilitat, els narcodòlars irriguen el sistema financer internacional, participen en el pagament del deute, i per tant, s'insereixen en la lògica del neoliberalisme.

Com tots els homes de negocis que es respecten, els narcos han sabut tendir llaços amb les classes polítiques, sobretot mitjançant el finançament de campanyes electorals i inserint-se en les xarxes clientelars que defineixen el joc polític de molts països llatinoamericans. Xarxes que, justament, sofrien l'amenaça d'esgotar-se, ja que una gran part dels recursos generats a Amèrica Llatina es dirigia (i es segueix dirigint) cap al nord, per pagar els préstecs. En alguns països, els narcos es van tornar polítics, i en altres, són els polítics els que es van tornar narcos. A tal punt, que moltes vegades ja no se sap molt bé qui és qui, sostenia Laniel. Per exemple, a Mèxic, actualment es parla de “narcosistema”, de “narcopolítics” i de “narcodemocràcia”. Aquests termes es traslladen amb molta propietat a Colòmbia, realitat que es va accentuar en el govern ultraconservador d'Uribe, aliat d'Estats Units, botifler de l'imperi.

A Amèrica Llatina, sovint es parla de la doble moral d'Estats Units en la seva tan anunciada política antinarcòtics. Per una banda diu combatre als narcotraficants i per una altra realitza negocis amb el narcotràfic i estimula i corromp als polítics de les dretes que serviran als seus interessos i els impel·leix a utilitzar els narcodòlars per aconseguir ser electes i, un cop al poder, apliquen les receptes neoliberals del FMI i les polítiques repressives i perfectament ineficaces de la lluita contra “la droga” imposades mitjançant la “narcodiplomàcia” generada per Washington.

Estats Units i la seva política antinarcòtics no és més que una façana que amaga els veritables objectius imperials: narconetejat per substanciar la seva malmenada economia, dominació política per sotmetre als països d'Amèrica Llatina, control social i polític mitjançant la DEA, la CIA i altres agències d'espionatge de penetració imperial i socors

pretext per calumniar i desprestigiar al que anomena “governos indesitjables” com són els de Nicaragua, Veneçuela, Equador, Bolívia i Cuba al capdavant de tots els “indesitjables”. A Estats Units el narcotràfic li ha servit per ocultar activitats clandestines com la perpetració de cops d'Estat a Veneçuela i Hondures o causar greus problemes secessionistes o separatistes a Bolívia i Equador. En última instància, com diu Laniel “aquí tenim un 'cocktail' explosiu els dos ingredients principals del qual són les polítiques econòmiques, que concentren la riquesa i estenen la pobresa, i mesures de tipus judicial, que reprimeixen violentament la criminalitat que la pobresa genera, però sense acabar mai amb ella. El resultat és el creixement de la violència que, al instal·lar-se en la vida quotidiana, manté a les grans ciutats llatinoamericanes, ja de per sí caòtiques, i vastes regions del camp en un constant clima de terror i desconfiança.

Estats Units intensifica la propaganda de la lluita contra el narcotràfic internacional i pregona als quatre vents que es preocupa de la seguretat regional i nacional d'Amèrica, però en realitat, els problemes de seguretat nacional i regional són utilitzats per l'imperi per protegir els seus interessos geopolítics i estendre el seu domini a través d'una sèrie d'accions violadores del dret internacional i del dret internacional humanitari. En realitat, després de la mascarada de la lluita antinarcòtics, Estats Units comet crims de lesa humanitat i genocidis imperdonables. Amb la política antinarcòtics i de lluita contra el terrorisme internacional, en realitat estén els seus tentacles per reforçar la seva presència i influència a les nostres pàtries.

El cinisme imperial queda al descobert quan les seves polítiques antinarcòtics s'orienten a influir en les esferes pro-nordamericanes de cada país que es troben en les oligarquies i grups de pressió privilegiats i dominants, en els partits polítics de les dretes rànquies i recalcitrants, en els establiments d'educació superior particulars o privats, en les organitzacions de la societat civil, en sectes religioses pro-ianquis, en forces policials, forces armades i aparells repressius de l'Estat. Aquests sectors es converteixen en una veritable “quinta columna” desestabilitzadora i destructora, al servei dels interessos estadunidencs.

Estats Units, per impulsar la penetració imperial, a més dels serveis d'intel·ligència o espionatge com la CIA, DEA, compta amb organitzacions d'aparença innocent, tals com la USAID, NED, CARE, CARITAS, Cossos de Pau, entre moltes altres. Les agències de l'imperi emmascarades en programes “d'ajuda humanitària”, en agències de col·laboració pel desenvolupament i consolidació de la democràcia a l'estil ianqui, per la defensa dels drets humans i vigència de les llibertats públiques, són la punta de llança per la dominació imperial, i així entreguen finançament, assessories, consultories, eines tecnològiques, equips policials i militars a grups i moviments polítics opositors als governos “indesitjables” o perillosos pels objectius ianquis.

La ingerència dels Estats Units en els assumptes interns de les pàtries llatinoamericanes i del Carib, s'executa mitjançant els agents de la DEA, CIA i altres agències, inclús civils, especialment, i així l'imperi va finançar, planificar, assessorar i dirigir el cop d'Estat contra el president Hugo Chávez de Veneçuela el mes d'abril de 2002, el cop d'Estat contra el president Zelaya d'Hondures, l'atac i bombardeig al campament d'Angostura amb el qual van assassinar al líder de les FARC, Raúl Reyes i 25 persones més. Sens dubte, aquest bombardeig a territori equatorià, efectuat amb precisió i amb l'us d'alta tecnologia, no podia ser executat només per Colòmbia. Avions, pilots, satèl·lits, bombes, radars, van ser d'Estats Units.

Aquest país governat pel titella Uribe, va assumir la responsabilitat de l'atac, però

l'execució, va ser d'autoria intel·lectual i material d'Estats Units, ja que hi van participar agents de la CIA, de la DEA i del Pentàgon que van informar i ordenar al DAS i les Forces Armades i policials colombianes, la posició, ubicació i persones que estaven a Angostura. Tot sota el socorregut pretext: la lluita contra el narcotràfic que serveix per ocultar el veritable objectiu de Washington que consisteix en la dominació neocolonial.

Plataforma d'intervenció

El narcotràfic internacional és la tapadora sàvia i tècnicament muntada per intervenir als nostres països. Bolívia, Nicaragua, Hondures, Mèxic, Veneçuela, Equador, Perú, Cuba, són testimoni vivent d'aquesta bàrbara tragèdia. No existeix un sol país on no intervinguin els agents de la CIA o la DEA ja sigui directament o mitjançant accions encobertes o clandestines. La guerra contra el narcotràfic s'ha convertit en la bandera imperial que flameja en cops d'Estat, en dictadures, en propaganda intensament difosa per mitjans de comunicació social empresarials, en justificació pel segrest de persones, execucions extrajudicials, desaparició forçosa de persones, assassinats, extradicions que només funcionen per l'imperi. Quants mafiosos o narcotraficants estadunidencs han estat extraditats des d'Estats Units cap als països del sud del 'Río Bravo'?

La DEA és l'Agència imperial per “combatre el narcotràfic”, però això no li impedeix intervenir en altres assumptes que fan referència només als nostres països. Així com els agents de la CIA penetren en les forces armades nacionals i ordenen més que generals criolls, igual els agents de la DEA penetren en les forces policials i ordenen i manen el que volen a oficials i tropes. La CIA i la DEA ofenen la sobirania nacional amb les seves actuacions prepotents ja que totes les seves operacions són planificades i executades a l'interior de les nostres pàtries, sense que ni tan sols tinguin la cortesia de notificar a les autoritats nacionals, les seves accions. Simplement ordenen i punt.

Els obedients soldats i policies de tots els rangs s'inclinen davant els agents de l'imperi perquè reben beques per “estudiar” a Estats Units o perquè reben milers de dòlars per algun tipus de programes o “ajudes” materials: computadores, telèfons mòbils, equips de comunicació, equips d'intervenció de telefonia o internet i fins a llanxes ràpides i altres mitjans de transport de segona mà. Es va conèixer que tropes equatorianes van ser obsequiades amb uniformes encara tacats amb sang de soldats ianquis morts o ferits a Iraq. Naturalment que semblant obsequi va ser rebutjat. La “generositat ianqui” no té límits morals o ètics.

És tanta la doble moral d'Estats Units que, periòdicament, aixeca i difon informes sobre la situació de la lluita contra el narcotràfic internacional en els que, per una banda, es constitueix en paladí d'aquest combat i per altra tolera l'ingrés de milers de tones de drogues i substàncies estupefaents i psicotròpiques al seu territori, per satisfer les demandes dels seus 60 milions de consumidors i de passada incorporar a la seva economia milions i milions de narcodòlars. Per una banda Estats Units es declara líder del combat al narcotràfic del que es beneficia, i per altra, amb els seus informes, tracta de calumniar i desprestigiar a països i governs “indesitjables”, als quals assenyala com a permissius del narcotràfic. Així, en reiterades ocasions ha tractat d'inculpar al govern revolucionari de Cuba en el vil negoci del narcotràfic, però tan alta és la moral de la Revolució Cubana que ni ells mateixos creuen en els seus infames i infundats “informes”.

Estats Units en el seu cinisme no coneix principis ètics en les relacions internacionals. Amb l'us del xantatge, inclús, intervé a les Nacions Unides i altres Organismes mundials i

regionals per manipular fets i esdeveniments o forjar situacions i resolucions. Si les seves conxorxes o trampes no donen resultat decideixen forjar documents i informes per enganyar, mentir i atemorir als Estats a nivell planetari i, en especial, a nivell llatinoamericà. Sovint acusa als governs llatinoamericans "indesitjables", d'incapaços i ineficaços en la lluita antinarcòtics i, en el sùmmum de l'astúcia, fins i tot amenaça amb sancions o amb la suspensió de les seves "generoses ajudes".

A l'any 2009, com una demostració de la seva "eficaç lluita antinarcòtics", dissenyada per la seva famosa National Drug Control Strategy, es va atrevir a pregonar que el govern de Veneçuela del president Hugo Chávez, és incapaç o no desitja controlar el narcotràfic i va indicar que "Veneçuela renuncia a cooperar amb els Estats Units per millorar els esforços en el combat contra el narcotràfic". Va arribar a afirmar que Veneçuela és utilitzada en qualitat de lloc estratègic per la distribució de narcòtics que són transportats cap a Europa per diferents rutes d'Àfrica Oriental i a Estats Units per les rutes del Carib. Chávez va respondre amb l'expulsió dels agents de la DEA. Allò lògic és preguntar: si els Estats Units tenen aquesta informació, per què no fan res per aturar el tràfic il·lícit de narcòtics?

No hi ha país que se salvi de l'ull crític d'Estats Units i de la seva immensa cua de palla. De Bolívia que està governada per "l'indesitjable" Evo Morales, va dir que aquest país ha obert noves vies per la resistència efectiva del control dels qui subministren i comercien drogues i va afegir que Evo Morales ha donat un clar exemple de que el seu govern no està interessat en la cooperació profunda amb els Estats Units en l'esfera del control del tràfic de drogues. Morales va anunciar que pensava expulsar a la DEA i a la USAID de Bolívia.

Progressivament el món va donant-se compte del rerefons del milionari negoci dels narcòtics i comprèn la hipocresia d'Estats Units en tan delicat assumpte. Mentre s'autoproclama baluard de la lluita antinarcòtics per, amb aquest pretext, penetrar a Amèrica Llatina, a tots els organismes nacionals i multilaterals, en partits polítics, forces armades i policials, a Afganistan es mostra impassible i complaent. En el fons del problema, a Estats Units no li interessa la lluita frontal contra el narcotràfic a nivell mundial i tampoc li importa decidir que el veritable perill per la seguretat regional i internacional està en l'execrable negoci del narcotràfic.

Al mes de desembre de 2009, el periodista britànic especialitzat en els problemes del narcotràfic internacional, Richard Clark, escrivia un reportatge important titulat "United States of America, chief kiping in tie Afghanistán heroin trade" en el que s'hi destacava que en realitat, a Afganistan, la guerra es decideix entre els grups del crim organitzat i conclouia que les forces militars d'Estats Units ajuden a una part en la seva lluita contra l'altra part dedicada al mateix negoci. "Si busques al cabdill del comerç afganès d'heroïna, és als Estats Units al qui trobaràs" deia i afegia: "La missió americana s'ha convertit en el paradigma de la màfia que enverina cada aliança militar i política i que entra Estats Units en connivència amb el règim de marionetes de Kabul. En realitat és una ocupació militar de gangsters, en la que els barons del narcotràfic lligats a Estats Units, decideixen els llocs de caps de les comissaries de policia i la ocupació de llocs clau en els controls fronterers, mentre que els seus adversaris en el negoci, es troben a les llistes negres americanes que han de ser aniquilats o destruïts. El resultat d'aquesta política antinarcòtics d'Estats Units, és que Afganistan s'ha convertit en la plantació d'opi més gran del món, matèria prima essencial de l'heroïna que representa el 92% del comerç mundial d'heroïna", conclouia Clark en el seu destacat reportatge.

La denúncia de Clark es reforça amb la firme posició expressada pel diplomàtic canadenc

Peter Dale Scott que en l'any anterior va publicar el seu anàlisi respecte el tràfic d'heroïna que va ser difós per Global Research amb el títol: *Afganistán: Heroin Ravaged State* en el que assenyala que l'epidèmia global del tràfic d'heroïna afganesa no va ser creat per Afganistan, sinó per les forces externes d'ocupació militar; (Ilegeixi's: Estats Units i la OTAN), sobretot per l'Agència Central d'Intel·ligència d'Estats Units -CIA-. Va sostenir que després de la II Guerra Mundial, va ser creada la CIA, que, posteriorment, junt a l'absència de resistència de part dels cercles dirigits, s'ha acostumat a utilitzar als mercaders del narcotràfic en qualitat d'aliats pel desenvolupament del lucratiu negoci del que són socis importants. No hi ha cap base que permeti pensar que la CIA ha renunciat a aquesta costum de traficar amb narcòtics pel seu propi benefici i pel profit de l'imperi. La conseqüència destructora d'aquesta pràctica nociva, és la consolidació del narcotràfic a nivell global. Es podria dir que els objectius de la CIA i de l'imperi s'assoleixen si s'estudia les estadístiques que demostren que la producció i el consum de drogues il·lícites a nivell planetari s'incrementa. En suma, la política antinarcòtics d'Estats Units és un monumental fracàs, o es que és el veritable objectiu de l'imperi?

És una realitat que les plantacions de coca augmenten a Colòmbia. El narcotràfic s'estén per tota Amèrica Llatina, des de Mèxic, que sofreix les criminals conseqüències d'aquest il·lícit com lucratiu negoci que ja deixa un saldo tràgic de milers de morts, fins la Patagònia. A tot arreu, Estats Units desplega tropes o instal·la o s'apodera de bases militars, dient que són per lluitar contra el narcotràfic que, gràcies als mateixos Estats Units, s'expandeix i es consolida. En paraules del diplomàtic canadenc Scott, es podria dir que la producció de narcòtics ha crescut de forma incontrolable a Birmània, Tailàndia, Laos, Afganistan i Colòmbia, sempre amb la presència de tropes, diplomàtics i civils estatunidencs.

És important conèixer la informació del diplomàtic Scott, quan sosté que amb el recolzament directe dels serveis especials estatunidencs, (CIA, DEA, Comunitat d'Intel·ligència) en el tràfic de la heroïna afganesa, el negoci està assegurat. Scott afirma que el desenvolupament del narcotràfic es lliga estretament a la ineficàcia de les polítiques i esforços dels estatunidencs en la lluita contra el narcotràfic. Afegia que la destrucció de laboratoris va ser sempre una sortida evident, com per exemplificar el seu "combat eficaç", però també sempre, procurava evitar causar danys irreparables al negoci.

És indubtable que els agents de la CIA i de la DEA són socis del narcotràfic i del crim organitzat, o almenys mantenen estrets enllaços de cooperació en el brut negoci. Estats Units i la CIA han fet la vista grossa en la producció d'opi i heroïna per part dels parents del President d'Afganistan, que és un titella posat i protegit per Estats Units.

Tanmateix, a Amèrica Llatina, la CIA, DEA i fins diplomàtic i militars de rang divers han participat en el narcotràfic en les seves diferents etapes i nivells. Scott diria que alts funcionaris de la Casa Blanca persisteixen en mantenir relacions importants amb el narcotràfic tan a Amèrica Llatina com a Afganistan. Emfàticament conclou que ningú ha d'esperar que l'actual govern d'Obama, ja sigui en les seves accions o polítiques, estigui dirigit a la lluita seriosa contra el narcotràfic.

El problema és d'extrema gravetat perquè ja es dedueix que la guerra global contra el narcotràfic serà guanyada pel crim organitzat, per les màfies assentades en territori estatunidenc amb els seus múltiples braços que s'estenen fins a Afganistan, Orient Llunyà i Amèrica Llatina.

Estats Units no vol o no pot resoldre el conflicte afganès o lluita contra el terrorisme internacional. En aquest camp, totes les seves accions bèl·liques s'encaminen a dilatar el conflicte per justificar la seva presència militar amb els seus aliats de la OTAN. En la realitat no ocorren els promesos canvis socio-polítics a l'estil de Washington, i al final de la sagnant jornada, serà Afganistan el qui derroti a l'imperi, tal com ja va passar a Vietnam. Segurament seran la CIA i la DEA, en qualitat d'agències de l'imperi, les qui protegiran i defensaran l'irrit negoci de la heroïna afganesa i de la coca colombiana.

L'imperi i les seves agències consoliden el narcotràfic a nivell planetari i Amèrica Llatina es dessagna a favor del negoci, per major glòria i benefici de Washington. Des del 'Río Bravo' al nord fins la Terra del Foc al sud, el narcotràfic serà un dels dos principals riscos en seguretat per Amèrica Llatina. "Cadascun dels països de la regió suportarà escàndols de corrupció institucional a tot nivell; la neteja de diners i la vinculació d'empleats en xarxes del narcotràfic seran les principals amenaces delinqüencials".

Com a conseqüència del narcotràfic, Equador i Colòmbia, amb les FARC de per mig, mantenen un conflicte no resolt. Veneçuela i Colòmbia desenvolupen un conflicte amb amenaces bèl·liques per alegria de l'imperi; Bolívia veu amenaçada la seva economia pel narcotràfic i per l'imperi, i per l'adquisició d'avions i helicòpters militars; Brasil, Argentina, Xile, Paraguai i Uruguai veuen que s'incrementa la pobresa en la mateixa mesura en que creix la inseguretat generada pels narcotraficats; a Amèrica Central la inseguretat ciutadana, la inestabilitat política i el decreixement de l'economia creixen al socaire dels negocis de les màfies; Mèxic es dessagna per l'acció criminal dels càrtels del narcotràfic i de màfies mexicano-estadounidenques.

No es pot parlar del narcotràfic a Amèrica Llatina, Afganistan i Àsia, sense ubicar-lo en el context actual de la globalització liderada per Estats Units. "Un dels fenòmens sorgits arrel dels processos de globalització i que afecta a l'economia, la política i seguretat nacionals i internacionals i a la societat en general el constitueix el "delicte global, la interconnexió de poderoses organitzacions criminals i els seus associats en activitats conjuntes per tot el planeta". La xarxa de vincles forjada entre les bandes criminals organitzades o màfies en diferents parts del món constitueix un aspecte nou i important en l'economia política internacional. Segons estimacions de Nacions Unides, els "sindicats organitzats del crim" ingressen 1,5 bilions de dòlars per any, xifra amb la que pràcticament es podria cancel·lar el deute extern mundial, expressava l'analista Marulanda.

Qui hi ha darrere de tan fabulós negoci? Estats Units i les seves agències criminals, mentre els nostres pobles es dessagnen i moren enmig de la pobresa-misèria, de la insalubritat, la mancança d'obres d'infraestructura, l'analfabetisme, la violència criminal, la inseguretat que neixen i creixen a l'ombra d'empreses il·legals i càrtels del narcotràfic, segons nombroses proves, protegits per Estats Units.